

Τα αποτελέσματα των γενικών εκλογών στην Ιταλία την περασμένη Κυριακή, δε θα περάσουν απαρατήρητα: Καθίζηση του κυβερνώντος κεντροαριστερού Δημοκρατικού Κόμματος του Ρέντσι (μόλις 19% και -6,6%) και της Φόρτσα Ιταλία του Μπερλουσκόνι (13,5% και -7,6%). Άνοδος του λαϊκίστικου κινήματος των Πέντε Αστέρων (32% και +6,6%) και της ακροδεξιάς Λίγκας του Βορρά (17,7% και +13,5%).

Η **αποδοκιμασία των πολιτικών της ΕΕ**, τόσο γενικά σε ότι αφορά το Σύμφωνο Σταθερότητας και το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, όσο και ειδικότερα σε σχέση με τα ήδη εφαρμοζόμενα μέτρα για τις εργασιακές σχέσεις, τις απολύσεις και τις συντάξεις, κυριάρχησε στη συζήτηση και τελικά σφράγισε και το αποτέλεσμα. Ακόμη και οι συντηρητικοί και ακροδεξιοί σχηματισμοί τηρούσαν τις αποστάσεις τους, ζητώντας δημαγωγικά «τροποποιήσεις» και «εξαιρέσεις», ακόμη και «κατάργηση» ορισμένων μέτρων. Για αυτό και οι θεματοφύλακες των Βρυξελλών, έκαναν λόγο ευθύς αμέσως για **νίκη του ...λαϊκισμού**. Η Ιταλική κοινωνία βράζει, με τα προβλήματα της ανεργίας, της αντιδραστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων, της μαζικής μετανάστευσης σε άλλες χώρες, της περικοπής των μισθών, της αύξησης της ηλικίας εξόδου στη σύνταξη, των περικοπών σε παιδεία και υγεία, του ρατσισμού, της ξеноφοβίας, των φασιστικών απειλών, να είναι πολύ οξυμμένα

Το αποτέλεσμα δεν έχει ακόμη ξεκαθαρίσει ώστε να φανεί ποιος σχηματισμός και με ποιες συμμαχίες θα εξασφαλίσει πλειοψηφία και θα ηγηθεί της νέας κυβέρνησης, αν και το προβάδισμα ανήκει στη **συμμαχία Μπερλουσκόνι, Λέγκας και νεοφασιστών**.

Μέσα σε αυτές τις μεγάλες αναταράξεις, εκκωφαντική η **απουσία της κομμουνιστικής αριστεράς**. Η διάσπαση των Δημοκρατικών «από τα αριστερά» με το σχηματισμό «Ελεύθεροι και Ίσοι», απέσπασε 3,5%, αλλά στην ουσία πρόκειται για ένα σχήμα γέννημα θρέμμα της κυβέρνησης Ρέντσι και της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του που καταδικάστηκε περίλαμπρα. Δυστυχώς και κατά βάση προς τα δεξιά...

Ο σχηματισμός **«Η εξουσία στο λαό»**, μέσω του οποίου εκφράστηκε στην ουσία η Κομμουνιστική Επανάσταση, σε συμμαχία με άλλες αριστερές ομάδες και ακτιβιστές από κοινωνικά κινήματα και κοινωνικά κέντρα, συγκέντρωσε κάτι περισσότερο από 1% (η κρατική τηλεόραση RAI εκτιμάει 1,1%). Ένα άλλο θραύσμα του πρώην Κόμματος Ιταλών Κομμουνιστών (διάσπαση της Επανάστασης) το Κομμουνιστικό Κόμμα (αδελφό κόμμα του ΚΚΕ), έλαβε 0,3% και το ρεύμα για μια Επαναστατική Αριστερά (στο ρεύμα του ΕΕΚ) πήρε κοντά στο 0,1%.

Πρόκειται για ένα ακόμη στιγμιότυπο μιας πορείας εκφυλισμού του κομμουνιστικού ρεύματος στην Ιταλία. Από την ίδρυσή της το 1991 η **Κομμουνιστική Επανάσταση**, όχι μόνο δεν κατάφερε στοιχειωδώς να δικαιώσει το όνομά της έναντι μιας ανοιχτής μετατροπής του παραδοσιακού Κομμουνιστικού Κόμματος στο αστικό Δημοκρατικό Κόμμα, αλλά, αντίθετα, παρέδωσε μαθήματα καιροσκοπισμού, υποταγής στην αστική πολιτική, κυβερνοπληξίας και τελικά αλλεπάλληλων διασπάσεων.

Στήριξε και συμμετείχε δύο φορές σε κυβερνήσεις με τα αστικά κόμματα της «κεντροαριστεράς» (Πρόντι). Μέτρησε περίπου επτά διασπάσεις, ενώ σε λιγότερο από είκοσι χρόνια παρουσίας, κατέβηκε με καμιά δεκαριά ονόματα «ευρύτερων» μετώπων σε εθνικές εκλογές και ευρωεκλογές.

Στις περασμένες βουλευτικές εκλογές (2013) κατέβηκε με το σχηματισμό **«Πολιτική Επανάσταση»**

και απέσπασε 2,2%, χωρίς να βγάλει βουλευτή.

Στις ευρωεκλογές του 2014 κατέβηκε με τον πρωτότυπο τίτλο συνδυασμού «**Άλλη Ευρώπη με τον Τσίπρα**» και εξέλεξε τρεις ευρωβουλευτές, μεταξύ των οποίων και την **Ε. Φορένσα**, που ήταν μέλος της. Η τελευταία ήταν και η ευρωβουλευτής του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς, η οποία μαζί με την **Βιόλα Καρόφαλο**, εκπρόσωπο του σχηματισμού «Η εξουσία στο λαό», παρουσίασαν σε συνέντευξη τύπου το νέο κόμμα στο Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς.

Οι πολιτικές θέσεις του σχηματισμού «Η εξουσία στο λαό», περιείχαν πολλές κοινωνικές διεκδικήσεις, αλλά μάλλον με μια αθροιστική κινηματίστικη λογική, χωρίς να διαπνέονται από μια συνολική αντικαπιταλιστική ταξική κατεύθυνση και οποιαδήποτε αναφορά στο σύγχρονο καπιταλισμό και την ανάγκη της ανατροπής του σε μια σοσιαλιστική προοπτική. Η έλλειψη αυτή, όχι μόνο δεν αποκρυβόταν, αλλά αντίθετα προβαλλόταν και ως «πλεονέκτημα» από εκπροσώπους του νεότευκτου σχηματισμού, καθώς με «απλά λόγια» υποτίθεται ότι θα κατάφερναν να μιλήσουν και να γίνουν κατανοητοί «από τους πολλούς».

Οι μεγάλοι πολιτικοί κόμβοι ωστόσο δεν ξεπερνιούνται με αυταπάτες και με απλοϊκά κλισέ. Όσο η κομμουνιστική αριστερά κάνει ασκήσεις μετριοπάθειας και ακρωτηριασμού του ταξικού πολιτικού λόγου, όχι απλά την αριστερή κληρονομιά τη «μαζεύει» ένας θλιβερός Ρέντσι (σήκωσε ιδιαίτερα τον κίνδυνο του φασισμού), αλλά, ακόμη χειρότερα, η μαζική λαϊκή δυσaráσκεια φουσκώνει τα πανιά λαϊκίστικων ή/και φασιστικών ρευμάτων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ το Κίνημα των Πέντε Αστέρων φούσκωσε τα πανιά του με τη δημαγωγία ενάντια στο ευρώ και την ευρωζώνη (τα έχει μαζέψει βέβαια τώρα), «Η εξουσία στο λαό» δεν τολμάει να θέσει θέμα κριτικής και πολύ περισσότερο εξόδου από ευρωζώνη και ΕΕ.

Οι συντάκτες του προγράμματος του νέου σχηματισμού, φαίνεται πως αποδίδουν μεγάλο ρόλο στον πολιτικό συμβολισμό και τη γλώσσα, **αποφεύγοντας τις πολιτικές οριοθετήσεις με ταξική και κομμουνιστική αναφορά**. Αυτό βέβαια αποδεικνύεται ανέφικτο, καθώς, όπως και να έχει το να ξεκινάει ένα πολιτικό πρόγραμμα μιας αριστερής δύναμης με πρώτο σημείο την υπεράσπιση ...του Συντάγματος της Ιταλίας, οπωσδήποτε δύσκολα την τοποθετεί στο αντισυστημικό στρατόπεδο ακόμη και με την πιο ευρεία έννοια.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις **διεθνείς αναφορές** του νέου σχηματισμού. Την ώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί πανευρωπαϊκά το αρνητικό υπόδειγμα σε ότι αφορά την καταρράκωση λαϊκών ελπίδων και την δουλική εξυπηρέτηση των αστικών συμφερόντων στην Ελλάδα και των πολιτικών της ΕΕ, η Βιόλα Καρόφαλο σε συνέντευξή της στην εφημερίδα *l'antidiplomatico*, τον υπερασπίζει δηλώνοντας πως δε θα τον έλεγε «προδοτή», χαρακτηρίζει εθνικισμό κάθε στάση αποχώρησης από την ΕΕ, ενώ παράλληλα πλέκει το εγκώμιο των Εργατικών του Κόρμπιν και (λιγότερο) των Podemos.

П.М.